

УДК 378.147.38: [614.23].

© І.О. Михайленко, 2010.

ПИТАННЯ ПРАКТИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ ЛІКАРІВ-ІНТЕРНІВ

І.О. Михайленко*Одеський державний медичний університет*

QUESTIONS OF PRACTICAL PREPARATION OF DOCTORS - INTERNS

I.O. Mihailenko

SUMMARY

Our experience in young doctors training We pay most attention to the practical skills training step-by-step and theoretic knowledge considering the specific of the urgent work, in order to bring up young doctors-internists as self-responsive and reliable clinicians.

ВОПРОСЫ ПРАКТИЧЕСКОЙ ПОДГОТОВКИ ВРАЧЕЙ-ИНТЕРНОВ

И.А. Михайленко

РЕЗЮМЕ

В статье приводится опыт подготовки врачей-интернов. Особенное внимание уделяется этапности отработки практических навыков и получения теоретических знаний с учетом специфики urgentной работы, с целью воспитания врача-интерна как самостоятельного и ответственного клинициста.

Ключові слова: інтернатура, етапність практичної підготовки, професійний рівень.

Всесвітнє визначення вищої освіти та висока якість навчання – це досягнення попередньої епохи, попереднього покоління. Нині можна констатувати той факт, що не зважаючи на певні досягнення освіти, в масовому вимірі освіта стала менш якісною, а переважна більшість випускників вищих навчальних закладів не конкурентоспроможні на європейському ринку праці [1].

Лише висококваліфікований педагог може забезпечити якісне навчання. І в сучасному світі зростають вимоги до викладачів вищої школи. При конкретному підході до традиційної тріади: знання, уміння, навички додається придбання в стінах ВНЗ досвіду майбутньої професійної діяльності.

На сучасному етапі визначальною світовою тенденцією розвитку суспільного виробництва у найбільш широкому його розумінні стає рішуча переорієнтація на людину, на її потреби та інтереси. Зазначена проблема безпосередньо пов'язана з актуальними науковими і практичними завданнями, оскільки забезпечення ефективного соціально-економічного розвитку нашої країни і високого рівня надання медичної допомоги зумовлює необхідність професійної підготовки фахівців принципово нової форми. [2-4].

Важливим етапом підготовки у лікарській справі є післядипломне навчання – інтернатура. Мета на-

вчання в інтернатурі – поглиблення теоретичних знань, набуття і вдосконалення практичних навичок за певним фахом, підготовка лікарів(провізорів) до самостійної професійно-службової діяльності.

Інтернатура для лікарів-інтернів є першим кроком післядипломної освіти. На сьогодні є багато методичних рекомендацій, наукових статей і публікацій відносно теоретичної підготовки лікарів-інтернів. Особлива увага приділяється алгоритмізації діагностики, лікування та профілактики найбільш поширених захворювань. Впровадження нових комп'ютерних технологій значно розширило і покращило можливість теоретичної підготовки лікарів-інтернів. Але окрім, теоретичної підготовки молодих спеціалістів, особлива увага під час навчання в інтернатур повинна приділятися питанням практичної підготовки молодих фахівців. Як призначено в Програмі первинної спеціалізації (інтернатура): «основною метою інтернатури є підвищення рівня практичної підготовки лікарів-інтернів у їх професійній готовності до самостійної лікарської роботи».

Навчання в інтернатурі розпочинається з «базового рівня знань» у кожного інтерна. Це своєрідне ознайомлення співробітників кафедри і співробітників базового відділення з інтерном. Ця співбесіда дозволяє поспілкуватись з лікарем-інтерном як людиною, визначити рівень його теоретичних знань по головній

дисципліні. Якщо інтерн раніше активно співпрацював з кафедрою, можна також мати уявлення про його практичні навички. Завершальним є оформлення протоколу і оцінка базового рівня підготовки інтерна за п'ятибальною шкалою.

Кожен інтерн працює відповідно до «Індивідуального плану-графіку», який складається і затверджується на кожний навчальний рік. Працюючи в різних відділеннях, інтерн курує хворих під наглядом завідувача відділення або досвідченого лікаря.

Зміст навчання обумовлюється державним стандартом післядипломної професійної підготовки спеціаліста з вищою методичною освітою за певним фахом.

Відповідно до сучасних умов, лікар-інтерн повинен за час свого навчання засвоїти необхідний перелік конкретних практичних навичок та умінь, що відповідають вимогам кваліфікаційної характеристики спеціаліста.

Робота кафедр післядипломної підготовки зорієнтована на те, щоб максимально включати інтерна в практичну роботу відділення.

Спочатку лікарі-інтерни працюють як асистенти, потім, з набуття досвіду в роботі, починають працювати самостійно, під наглядом досвідчених лікарів. Велике значення при цьому має ініціатива та старанність самого лікаря-інтерна.

За правило, вважається проведення співбесіди з лікарем-інтерном перед тим, як почати лікування чи оперативне втручання, де він докладно розповідає хід лікування чи операції та можливе ускладнення при тій чи іншій клінічній ситуації, і ті заходи, які він при цьому застосує. Подібний попередній розгляд всіх

деталей хвороби дозволяє значною мірою запобігти багатьох проблем під час лікування чи оперування.

Кожен лікар-інтерн щомісячно зобов'язаний виконати декілька (мінімально 2) ургентних чергувань. При цьому він знайомиться з невідкладною допомогою, допомагає черговому лікарю, активно працює як у відділенні, так і в операційній. Знання, добуті інтерном під час ургентних чергувань, не можуть бути компенсовані одним тільки вивченням теорії.

На кафедрі післядипломної освіти з лікарями-інтернами проводяться семінарські та практичні заняття, де розбираються помилки діагностики та лікування хворих, що дозволяє підвищити професійний рівень молодих спеціалістів, покращити їх моральні якості.

Вищезазначена етапність в практичній підготовці лікаря-інтерна дозволить покращити технологію післядипломного навчання, та забезпечити належний рівень професійної підготовки молодого спеціаліста.

ЛІТЕРАТУРА

1. Болонський процес у фактах і документах / Упорядники Степко М.Ф., Болубаш Я.Я. та інш. – Київ-Тернопіль: Вид-во ТДПУ, 2005. – 52с.
2. Палеха Ю.І., Кудін В.О. Культура управління та підприємництва: Навч.-методичний посібник. – К.: МАУП, 1998. – 96с.
3. Підаєв О.В., Передерій В.Г. Болонський процес в Європі. – Київ. – 2004. – 188с.
4. Пономарьов О.С. Професійна культура керівника-лідера і умови її формування // Неперевна професійна освіта: теорія і практика. – 2002. – Вип.4(8). – С.110-117.